

Arrest

nr. 197 828 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT loco advocaat B. SOENEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 juni 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 november 2015 en dient op 9 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 1 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 26 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hoewel op uw taskara vermeldt staat dat u geboren bent in Mirzayan verklaart u afkomstig te zijn van Zulum Abad (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Hier leefde u met uw moeder, broer en zus. Uw vader woonde op zijn werkplaats in Torkham en kwam sporadisch thuis. U wordt als minderjarige beschouwd tot 30 juni 2017.

Uw vader was actief bij de grenspolitie in Torkham en arresteerde op een dag zes leden van de Taliban. Anderhalve maand later kwamen de Taliban in uw dorp op zoek naar u en uw vader. De Taliban spraken uw burens aan, maar die zeiden dat ze niet wisten waar jullie woonden.

De volgende dag trokken uw burens naar de Malik om te melden dat de Taliban op zoek waren naar u. De Malik meldde dit op zijn beurt aan uw vader. Nadat u dit nieuws ontving, verliet u uit schrik het huis niet meer en ging uw vader op zoek naar een smokkelaar voor u.

Een week nadat de Taliban u kwamen zoeken in uw dorp, verliet u het land. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 20 november 2015 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 9 december 2015.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u iets zullen aandoen om zo druk te zetten op uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een vijftal foto's van uw vader, een zevental documenten die gerelateerd zijn aan het werk van uw vader en de enveloppe waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst uit het CGVS ernstige twijfels omtrent uw verklaring dat uw vader actief is geweest bij de grenspolitie. Uw kennis in verband met zijn zagezegde werk bij de grenspolitie, is namelijk zeer gebrekkig. Zo weet u niets eens te vertellen welke rang uw vader heeft noch hoeveel personen hij onder zich zou hebben (CGVS, p.9). Dat uw vader geen enkele details over zijn werk met u wou delen omdat u als jongeman deze vragen niet hoorde te stellen, is een weinig overtuigend antwoord (CGVS, p.8). De link die u zou hebben met de persoon op de foto's maakt u bovendien op geen enkele manier aannemelijk. Deze foto's leveren an sich geen bewijs dat deze persoon uw vader zou zijn. Dat er geen foto's bestaan van u en uw vader samen omdat men in Afghanistan nu eenmaal geen foto's zou nemen met zijn vader (CGVS, p.16), is daarbij een weinig ernstige verklaring. Daarnaast kan men verwachten dat u ter ondersteuning van uw asielaanvraag ook het televisiefragment voorlegt waarop uw vader te zien zou zijn bij de arrestatie van de Talibs (CGVS, p.15 & 16). Indien uw vader in deze arrestatie werkelijk een centrale rol zou gespeeld hebben (CGVS, p.10), kan men wel verwachten dat u hiervan in het bezit bent of op zijn minst wel exact weet te vertellen waar men dit terug kan vinden (CGVS, p.15 & 16).

Uw verklaringen in verband met de Taliban die u zouden viseren komen ook niet bepaald geloofwaardig over. Zo ziet het CGVS ten eerste geen enkele reden waarom de Taliban u en niet de rest van uw familie zouden viseren. De Taliban zouden uw vader iets willen aandoen omdat hij leden van hen zou gearresteerd hebben (CGVS, p.10). U verklaart dat uw vader onbereikbaar was voor de Taliban omdat hij met lijfwachten rondliep. Daarom wilden ze u iets aandoen om zo uw vader onder druk te zetten (CGVS, p.10). U verklaart dat uw broer hiervoor te jong is en dat de Taliban vrouwen niets aandoen (CGVS, p.11). Indien de Taliban er werkelijk op gebrand zouden zijn om uit wraak druk te zetten op uw vader, zouden ze nochtans net zo goed uw familieleden kunnen treffen. Uw familie zou evenwel nog steeds in Zulum Abad wonen (CGVS, p.5) en geeft aan geen problemen te ondervinden met de Taliban

(CGVS, p.11). Dat uw vader, ook al zou hij beschikken over lijfwachten, nog één of twee (CGVS, p.5) keer per maand terugkeert naar het dorp waar de Taliban hem zouden zoeken, is al even markant.

Ook u zou nog in het dorp verbleven hebben nadat u het nieuws ontving dat de Taliban u zouden zoeken. U zou nog een week thuis hebben gewoond zonder het huis te hebben verlaten (CGVS, p.12). Dat u door de Taliban zou zijn bedreigd maar toch besloot om nog een week in dit dorp te verblijven, is zeer merkwaardig. Men kan verwachten dat iemand in dergelijke situatie zijn huis en dorp sneller verlaat. Dat u dit niet deed, relativeert uw ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate.

Nog andere verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. De Taliban zouden uw burens hebben gevraagd waar u woonde (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat uw burens in dat geval onmiddellijk de nodige stappen ondernemen om u waarschuwen. U verklaart daarentegen dat ze nog een hele nacht hebben gewacht om dit verder te vertellen, en dan nog niet eens rechtstreeks aan u: zij zouden dit aan de Malik hebben gerapporteerd (CGVS, p.12 & 13). Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ geen enkele melding maakt van de Malik van uw dorp die uw vader zou hebben verwittigd. Hiermee geconfronteerd, zegt u eerst dat u dit wel heeft gezegd, waarna u uw verklaringen bijstuurt en argumenteert dat u het DVZ gehoor erg kort was. Dat u een persoon die dergelijk belangrijke rol speelde in uw vluchtmotieven onvermeld laat, vergroot evenwel de twijfels bij de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Een aantal tegenstrijdigheden lijken het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas te bevestigen. Ten eerste wijzigt u de chronologie van de gebeurtenissen doorheen uw verklaringen bij de asielinstanties. Waar u bij de DVZ nog verklaarde dat uw vader vijf à zes leden van de Taliban arresteerde en dit ongeveer één week voor uw vertrek (vragenlijst, vraag 3.5), verklaart u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat deze arrestatie in werkelijkheid anderhalve maand voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, p.11). U weet niet waarom men bij DVZ deze verklaring noteerde, zo zegt u, en u beweert dat men uw verklaringen niet herhaalde (CGVS, p.11). Dit is een weinig aannemelijk, gezien zowel u als uw voogd de vragenlijst ondertekenden ter goedkeuring. In het weinig waarschijnlijke geval dat deze vragenlijst u effectief niet werd herlezen, lijkt het nog steeds opmerkelijk dat een werknemer van de DVZ 'één week' zou noteren indien u werkelijk anderhalve maand zou hebben verklaard. Verder verklaarde u bij de DVZ nog dat de Taliban een aanval op uw dorp uitvoerden en hierbij ook naar uw huis zouden zijn gekomen (vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaring strookt niet met wat u op het CGVS zegt, als zouden de Taliban uw huis niet gevonden hebben (CGVS, p.10). Dergelijke inconsistente verklaringen bevestigen dan ook dat uw asielrelaas niet als waarachtig kan worden beschouwd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke

infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Zo haalt u veiligheidsincidenten aan die zouden hebben plaatsgevonden in uw regio van herkomst (CGVS, p.20 & 21). Zoals u zelf aangeeft, vonden deze incidenten enkele jaren terug plaats of simpelweg buiten de stedelijke regio Jalalabad. Bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Zulum Abad deel uitmaakt, wordt hiermee aldus bevestigd.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name een kopie van de taskara van uw vader en documenten gerelateerd aan zijn werk, werd in deze beslissing reeds opgemerkt dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan het werk dat uw vader zou gedaan hebben. Bovendien zouden deze documenten louter zijn professionele activiteiten aantonen en veranderen deze niets aan uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de problemen die u zou hebben gehad met de Taliban. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 12, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "de zorgvuldigheidsverplichting", van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 20 van de "herschikte kwalificatierichtlijn", van de artikelen 4 en 14 van "het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS" (de verzoekende partij bedoelt wellicht het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling

van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), van “artikel 3 EVRK” (de verzoekende partij bedoelt wellicht artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991), van artikel 24, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, en van “de leidende beginselen van UNHCR”.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X1).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoekers.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3.

Verzoeker wenst in eerste instantie te wijzen op het feit dat de commissaris-generaal een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen en op zijn minst een aantal zeer merkwaardige redeneringen maakt.

Bovendien wenst verzoeker in huidig verzoekschrift te wijzen op alle bepalingen omtrent het belang van het kind, die niet in overweging genomen zijn. Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.

Tot slot wenst verzoeker de wegering omtrent de subsidiaire bescherming aan te vechten (4.7.)

4.4.

De commissaris-generaal is de menig toegedaan dat verzoeker geen enkel element heeft aangereikt waaruit zou blijken dat verzoeker persoonlijk een gegronde vrees heeft.

a)

Dit ondanks het feit dat verzoeker te kennen heeft gegeven dat zijn vader een politieagent is die betrokken is bij een grootschalige operatie waarvan 6 talibanleden zijn gearresteerd geweest.

Het commissariaat-generaal meent dat dit niet geloofwaardig is, omdat verzoeker geen idee heeft wat de rang en verdere details zijn van zijn vader. Het Commissariaat-generaal trekt simpelweg de band tussen verzoeker en zijn vader is vraag door het gebrekkige kennis over het werk van zijn vader.

Echter is het niet omdat men geconfronteerd wordt met een werkfunctie en daarvan de specifieke rangen niet kent, dat dit impliceert dat de vader van verzoeker en zijn functie gefabriceerd is.

Verzoeker geeft duidelijk aan dat zijn vader het zelden had over zijn werk. Uit bezorgdheid werd aan verzoeker ook niet meegedeeld wat de functie van zijn vader inhield. De verklaringen van verzoeker stemmen perfect overeen met een bezorgde vader die zijn kinderen wil beschermen tegen de taliban.

De vader van verzoeker neemt elke een risico als politieagent wiens hoofddoel de taliban is. Het is toch dan ook niet onlogisch dat hij zijn kinderen en naasten bespaard van zijn functie.

Het Commissariaat-generaal acht het ook bevreemdend dat verzoeker de collega's niet kent van zijn vader. Dit kan bezwaarlijk gebruikt als een argument om verzoeker de internationale bescherming te weigeren. Verzoeker heeft geen idee hoeveel mensen er voor zijn vader werken. Dit kan onmogelijk een serieuze redenering zijn van de Commissaris-generaal. Er zijn maar weinig minderjarigen die exact weten hoeveel personen er onder hun vaders bevel staan.

De motivering van het Commissariaat-generaal is niet redelijk.

Het is perfect logisch en zelfs de meest logische gang van zaken dat een ouder zijn kind tracht te sparen en niet alles verteld.

Dit wordt ook onderbouwd door UNHCR.

Huidige redenering van het CGVS is dan ook zeer merkwaardig te noemen.

b)

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij wel degelijk de zoon is van zijn vader en is daarmee enorm betreurd door de beslissing van het Commissariaat-generaal die hier geen geloof aan hecht.

Verzoeker kan onmogelijk een uitsluitend bewijs leveren hiervan, maar heeft wel getracht dit aan te tonen met geloofsbrieven en foto's.

De Commissaris-generaal acht het onaannemelijk dat verzoeker geen foto heeft met zijn vader. Verzoeker had nochtans uitgelegd dat dit geen gebruik, des te meer zijn vader een politiefunctie heeft en zijn kinderen niet in gevaar wil brengen door samen te poseren.

c)

Verder stelt het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig dat verzoeker geïdende zou zijn door de taliban en niet de rest van de familie.

Ook hier gaat de verwerende partij helemaal voorbij aan de verklaringen van verzoeker. Verzoeker heeft reeds uitgelegd dat de vrouwen worden gespaard door de taliban in zijn regio. Dit geldt eveneens voor zijn veel jongere broer. De enige doe zouden kunnen gebruikt worden voor informatie zijn uiteraard volwassenen. Er mag vanuit gegaan worden dat de taliban niet veel zal winnen door een klein kind te folteren die geen weet heeft van de schuilplaats van zijn vader (hiermee verwijzende naar de jongere broer van verzoeker).

Verzoeker heeft wel een oom die eveneens geïdende zou kunnen worden door taliban. Hij woont in een dorp omwille van een oude familievete, met als gevolg dat de taliban geen weet heeft van hem.

d)

Aangaande het gegeven dat de familie van verzoeker nog niet verhuisd zijn, kan eveneens gemakkelijk verklaard worden. Gezien de moeder en zoon momenteel veilig zijn, is het niet onlogisch dat ze daar nog steeds wonen. De vader van verzoeker beschikt inderdaad over lijfwachten, maar ook hij komt niet tijdens de middag zijn familie bezoeken.

De vader van verzoeker kwam geregeld zijn gezin bezoeken en dit steeds in het geheim. Hij bleef ook nooit langer dan een aantal uurtjes. De vader van verzoeker komt erg onregelmatig en neemt alle voorzorgmaatregel om niet betrapt te worden door de taliban. Het is dus niet zo markant als het Commissariaat-generaal voorstelt dat de vader van verzoeker 2 à 3 keer per maand op bezoek komt.

e)

Verzoeker heeft een week verbleven in zijn dorp vooraleer hij vertrok naar België. Hoewel dit niet de beste optie was, is het in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert niet onlogisch.

Om te beginnen hadden de taliban het gezin van verzoeker nog niet vonden sinds de dreiging. Hoewel de tijd niet in het voordeel is van de verzoeker had hij geen andere optie dan schuilen en zich gedeïdende houden. De vader van verzoeker was logischerwijs niet thuis. Zijn andere familieleden waren op zoek naar de juiste documenten te vinden voor verzoeker.

f)

Aangaande Malik, vraagt het Commissariaat-generaal zich af waarom de bureaus niet verzoeker of zijn vader hadden gewaarschuwd maar de Malik. Het Commissariaat-generaal heeft een onderzoeksplicht.

Verzoeker meent dat het een gebruik is om naar een Malik te stappen bij problemen. In casu konden de bureaus ook niet anders. Aangezien de vader van verzoeker zelfden thuis was, konden ze moeilijk een dreiging vertellen aan een jonge adolescent. Ook uit hun eigen veiligheid, om niet als medeplichtige bestempeld te worden, hadden de bureaus verkozen de boodschap door te geven aan de Malik die instaat voor de dorpsproblemen. Verder dient benadrukt te worden dat de Malik een vertrouwenspersoon is en zeker in het geval van verzoekers familie. Ze zijn namelijk van dezelfde stam.

g)

Betreffende de tegenstrijdigheden over de arrestatie van de talibanleden kan verzoeker alleen maar melden dat het om een vergissing gaat.

De anderhalve maan slaat op de arrestatie die de vader van verzoeker heeft verricht tegen de taliban. De Taliban is echter naar het dorp geweest en dat één week voor zijn vertrek. Verzoeker heeft het hier

over twee verschillende gebeurtenissen. Gezien zijn jonge leeftijd en de taalbarrière kan zo'n verwarring snel ontslaan. Verzoeker houdt vol dat dit geen tegenstrijdigheid betreft maar een communicatiefout.

4.6.

Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift te wijzen op verschillende rechtsbepalingen eigen aan het kind, die niet in overweging genomen zijn.

Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.

- 4.6.1.

Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

a)

Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

"(...) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die folteringën hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld."

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan"

b)

De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS bepaalt als volgt.

" de ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep. "

Hoewel verzoeker een uitermate kwetsbaar profiel heeft, is dit niet afdoende in overweging genomen.

De beslissing zou een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen. Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist.

- 4.6.2.

Verzoeker is als een minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort –zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn.

Hoewel het hoger belang in verschillende verdragen en wetsbepalingen wordt gewaarborgd, lijkt het hoger belang in huidige beslissing niet overweging zijn genomen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 EVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procedure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

In casu is het hoger belang nooit in overweging genomen, laat staat dat het een doorslaggevende overweging zou geweest zijn.

Het onderzoek naar het asielrelaas is niet specifiek toegepast op de noden van een minderjarige. Er wordt te veel geëist van verzoeker. De drempel voor het beoordelen van de vervolgingsvrees mag niet zo hoog zijn.

Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt

Hoewel verzoeker gedetailleerd kon vertellen over de problemen die hij zelf had meegemaakt, over zijn dagelijks leven, zijn herkomst en bovendien nog stavingsstukken voorlegt, meent het commissariaat-generaal dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij een vervolgingsvrees zou hebben.

Er dient opgemerkt dat aan verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten, noch dat verzoeker niet doorleefd zou verteld hebben.

Bijgevolg legt de commissaris-generaal de vervolgingsdrempel veel te hoog. Het is niet in het hoger belang van het kind, om verzoeker in casu niet het voordeel van de twijfel te geven.

Het rechtsbeginsel is op meerdere vlakken geschonden.

- 4.6.3.

Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar de leidende beginselen van UNHCR. a)

In de context van de analyse ten gronde onderzoeken de Leidende Beginselen eerst het begrip "gegronde vrees voor vervolging".

UNHCR wijst erop dat het hoger belang van het kind een schadebeoordeling vanuit het oogpunt van het kind vereist stelt specifiek dat "Ill-treatment which may not rise to the level of persecution in the case of an adult may do so in the case of a child"

(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §10)

Daarom moet de vervolgingsdrempel op het kind worden afgestemd en dit impliceert dat de drempel moet verlaagd worden.

b)

Verder moet er ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling.

(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §11-12)

c)

Er dient benadrukt dat UNHCR ook een de toepassing maakt van het voordeel van de twijfel bij minderjarige asielzoekers.

Zoals aangehaald kon verzoeker kon gedurende het gehoor zijn dagelijks leven te detailleren, hij kende zijn regio, kon vertellen over de problemen en vertelde alles wat hij effectief wist.

Het weze herhaal dat aan verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten, noch dat verzoeker niet doorleefd zou verteld hebben.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel, zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.

UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:

"if the will of parents cannot be ascertained or if such will is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"

(UNHCR, 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §219.)

Verzoeker heeft steeds verteld over de zaken die hij zelf heeft meegemaakt en de informatie die hem reed meegegeven werd.

De commissariaat-generaal focust zich vooral op de informatie die verzoeker niet weet en gaat volledig voorbij aan de informatie die verzoeker wel heeft.

Dit is echter volledig foutief.

Gelet op het feit dat het volledig te begrijpen is dat verzoeker niet op de hoogte is van alle familiale problemen uit het verleden op de hoogte is, gelet op het feit dat het te begrijpen is dat ouders hun kinderen willen beschermen, gelet op het profiel en de leeftijd van verzoeker, zou hem op zijn minst het voordeel van de twijfel toegekend moeten worden.

d)

Verder wenst verzoeker op de gedeelde bewijslast te wijzen.

Verzoeker heeft zelf zijn medewerkingsplicht volbracht. Hij heeft gedurende zijn gehoor in overeenstemming met zijn capaciteiten, zoveel mogelijk informatie gegeven.

Echter rust op het CGVS ook een zekere bewijslast.

UNHCR heeft in zijn leidende beginselen duidelijk dat bij een NBMV de onderzoeksplicht van het CGVS hoger ligt, gelet op het feit dat het kind niet over de ervaring beschikt van een volwassene om zijn aanvraag uiteen te zetten.

UNHCR stelt letterlijk het volgende:

" (...) it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"

In casu werd de onderzoeksplicht helemaal niet nageleefd.

De commissaris-generaal is heel gemakkelijk tot het besluit gekomen dat verzoeker zijn vrees niet overtuigde, zonder zelf enig verder onderzoek te voeren naar de ingeroepen feiten.

- 4.6.4

Dat bovenstaande aangehaalde principes van belang zijn, blijkt ook reeds uit rechtspraak.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds verschillende arresten gevelde waarbij de beslissingen van het CGVS werden vernietigd op grond van de bovenstaande principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

RvV, arrest nr. X, 26 januari 2012. Zie eveneens: RvV, arrest nr. X, 21 december 2012 ; RvV, arrest nr. X, 26 januari 2012.

- 4.6.5.

Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die niet werden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt dat er effectief met zijn kwetsbaar profiel rekening werd gehouden of het hoger belang van het kind en de voordeel van de twijfel in rekening gebracht werden

4.7.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partij preciseert niet hoe artikel 12 van de Vreemdelingenwet, dat, voor wat asielzoekers betreft, hun inschrijving in het wachtregister voorziet, in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

Artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Tenzij de ambtenaar van oordeel is dat de aanwezigheid van andere personen noodzakelijk is om over te gaan tot een adequaat onderzoek vindt, in voorkomend geval, het gehoor van de minderjarige alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet, of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.

§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor van de minderjarige.

§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 1 juni 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige

zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij beweert haar land van herkomst in 2015 te hebben verlaten uit vrees door de taliban te worden ontvoerd met het oog op de bestraffing van haar vader, die bij de grenspolitie in Torkham zou werken en anderhalve maand voor haar vertrek een aantal talibanleden zou hebben gearresteerd. De taliban zouden na de arrestatie van hun leden naar het dorp van de verzoekende partij zijn gekomen op zoek naar haar en haar vader. Ze zouden de burens aangesproken hebben maar deze zouden hen verteld hebben dat ze niet wisten waar de verzoekende partij en haar familie woonden. De volgende dag zouden de burens aan de *malik* van het dorp hebben gemeld dat de taliban naar de verzoekende partij en haar vader op zoek waren. Daarop zou de *malik* de vader van de verzoekende partij hebben verwittigd. De verzoekende partij stelt dat zij na het horen van dit nieuws gedurende een week thuis bleef terwijl haar vader op zoek ging naar een smokkelaar. Daarna zou zij haar land van herkomst verlaten hebben en naar België gekomen zijn.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan haar asielaanvraag, en wel om volgende redenen.

Vooreerst maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar vader actief is geweest bij de grenspolitie. De verzoekende partij blijkt namelijk een bijzonder gebrekkige kennis te hebben van de voormalige functie van haar vader. Gevraagd wat haar vaders taken waren als grenspolitie, antwoordt de verzoekende partij dat haar vader haar verbood hem daarover vragen te stellen en voegt zij daaraan toe dat dit misschien kan worden gelezen in de documenten die ze heeft neergelegd (stuk 7, gehoorverslag, p. 8). Dat de verzoekende partij, die internationale bescherming vraagt tegen de gevolgen van handelingen die haar vader uit hoofde van diens functie heeft gesteld, niet kan aangeven wat haar vader beroepsmatig precies deed omdat deze geweigerd zou hebben haar daarover informatie te geven, maar ter ondersteuning van haar asielaanvraag wel documenten neerlegt met betrekking tot haar vaders functie, waarvan ze de inhoud dan niet eens blijkt te kennen, kan niet ernstig worden genoemd. De verzoekende partij is evenmin op de hoogte van de rang die haar vader had, het aantal personen waaraan hij leiding gaf en de tijd die hij nodig had om van zijn werkplaats naar huis te gaan (stuk 7, gehoorverslag, p. 9). De algemene bewering dat er maar weinig minderjarigen zijn die exact weten hoeveel personen er onder hun vaders bevel staan en de uitleg dat verzoekers vader uit bezorgdheid om de veiligheid van zijn kinderen niets zou hebben gelost over de inhoud van zijn functie, zijn in dezen niet dienstig. Van een minderjarige asielzoeker die de leeftijd van de verzoekende partij had op het ogenblik van de voorgehouden vervolgingsfeiten mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de functie van zijn vader indien hij persoonlijke problemen aanhaalt die verband houden met deze functie. De verzoekende partij verklaarde vanuit België maandelijks telefonisch contact te hebben met haar vader (stuk 7, gehoorverslag, p. 5). Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij, eenmaal haar land van herkomst verlaten, door haar vader niet beter zou zijn ingelicht over zijn functie, gelet op het belang van deze informatie voor haar asielaanvraag.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de pogingen van haar vader om zijn hoog profiel verborgen te houden. Zij verklaarde dat haar vader zijn uniform nooit aan had toen hij naar huis kwam, omdat hij niet wou dat de dorpingen zouden zien dat hij een hoog profiel had en zij dit zouden melden aan de taliban. Echter, gevraagd of de dorpingen wisten van haar vaders werk, antwoordde de verzoekende partij bevestigend. Haar vervolgens erop gewezen dat de dorpingen toch konden merken dat haar vader een hoog profiel had wanneer de soldaten die hem begeleidden een uniform aanhadden, herhaalde zij slechts haar incoherente verklaringen dat iedereen wist dat hij voor de grenspolitie werkte en hij zijn uniform niet aanhad toen hij naar huis kwam (stuk 7, gehoorverslag, p. 9, 10).

De verzoekende partij legt foto's neer waarop haar vader zou te zien zijn in uniform, maar gaat eraan voorbij dat deze foto's op zich geen enkele objectieve aanwijzing bevatten dat het hier daadwerkelijk om

haar vader gaat. Zij herhaalt slechts de loze bewering dat het in Afghanistan niet gebruikelijk zou zijn om foto's met zijn vader te nemen. Het argument dat verzoekers vader gelet op zijn politiefunctie niet samen met zijn kinderen wou poseren om hen niet in gevaar te brengen overtuigt niet. De Raad ziet immers niet in op welke wijze foto's die genomen worden in de familiale sfeer en die per definitie voor privégebruik zijn bestemd de veiligheid van de kinderen in het gedrang zouden kunnen brengen.

De verzoekende partij maakte tevens gewag van een televisiefragment over de arrestatie van de talibanleden waarin haar vader te zien zou zijn. Zij weet echter niet of en waar dit fragment zou kunnen teruggevonden worden en stelt dat er misschien op haar vaders Facebook-profiel wel iets van gevonden kan worden. Dat de verzoekende partij klaarblijkelijk zelf geen poging ondernomen heeft om dit beeldmateriaal, dat zou kunnen dienen ter ondersteuning van een kernelement van haar relaas, terug te vinden, doet in ernstige mate afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Ter terechtzitting laat de verzoekende partij een videofragment vanop haar smartphone zien waarin haar vader ook te zien zou zijn. De verzoekende partij stelt dat ze tijdens haar interview naar dit videofragment verwezen heeft, maar dat de verwerende partij het niet gevonden heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de bron van het videofragment niet weergeeft. Ook blijkt uit de beelden op zich niet wanneer en in welke context dit fragment gemaakt werd. Met het tonen van het videofragment ter terechtzitting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar asielaanvraag geloofwaardig is. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielaanvraag en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het videofragment enkel op de terechtzitting laat zien, maar nagelaten heeft om er een kopie van neer te leggen. Ter terechtzitting laat de verzoekende partij ook een Facebook-profiel zien waarvan ze stelt dat het aan haar vader toebehoort. Op voormeld Facebook-profiel staat geschreven dat deze persoon aan de grens werkt. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voormeld Facebook-profiel enkel ter terechtzitting van op haar smartphone laat zien, maar hier geen kopie van neerlegt. Voorts is het weinig geloofwaardig dat iemand die voor de grenspolitie werkt, talibanleden zou arresteren en waarvan de zoon omwille van de tewerkstelling van haar vader het land ontvlucht zou zijn, op Facebook vermelden waar hij tewerkgesteld is. Voormeld Facebook-profiel dat ter terechtzitting getoond wordt, maar niet neergelegd wordt, komt dan ook voor als complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

Nog daargelaten voorgaande vaststellingen, op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader werkzaam was bij de grenspolitie, heeft de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de taliban haar zouden viseren. Gelet op de verklaringen dat haar vader ongenaakbaar was voor de taliban en zij daarom druk wilden uitoefenen op hem door de verzoekende partij te treffen, kan men toch veronderstellen dat de taliban hun doel even goed konden bereiken door een ander familielid te viseren. Echter blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie nog steeds in Zulum Abad woont en geen problemen heeft ondervonden door toedoen van de taliban (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 10, 11). De uitleg dat vrouwen en (jonge) kinderen in verzoekers regio worden gespaard door de taliban is niet afdoende in het licht van de beweerde intentie van de taliban om wraak te nemen op verzoekers vader via zijn familie. Waar de verzoekende partij suggereert dat de werkelijke bedoeling van de taliban erin gelegen was informatie te bekomen over de verblijfplaats van haar vader, en in die zin enkel volwassenen hen van dienst konden zijn, zoekt zij haar toevlucht tot een *post factum*-verklaring die niet strookt met haar eerdere verklaringen.

Gelet op het bovenstaande, verklaart de verzoekende partij niet dat zij haar land van herkomst diende te ontvluchten terwijl haar moeder, broer en zus zich tot op vandaag veilig zouden wanen in het huis waarnaar de taliban op zoek gingen. Dat haar vader nog zo'n twee à drie keer per maand zijn gezin in Zulum Abad zou komen bezoeken in de wetenschap dat hij daar door de taliban wordt gezocht, is, zelfs wanneer wordt aangenomen dat hij daarbij alle voorzorgsmaatregelen voor zichzelf neemt, weinig aannemelijk. Op die manier brengt verzoekers vader immers onrechtstreeks zijn familieleden in gevaar. Verzoekers verklaring als zou hij nadat hij vernomen had dat hij door de taliban werd gevisieerd nog een week in zijn dorp gebleven zijn alvorens zijn land van herkomst te ontvluchten, doet vragen rijzen bij de ernst van zijn voorgehouden vrees. Het loutere gegeven dat de taliban zijn gezin vooralsnog niet gevonden hadden, neemt niet weg dat dit risico duidelijk bestond. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij geen andere optie had dan thuis te schuilen en zich gedeisd te houden gedurende de tijd die nodig was om haar vertrek voor te bereiden.

Tot slot dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers relaas die het ongeloofwaardige karakter ervan bevestigen. Waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar vader ongeveer één week voor haar vertrek vijf of zes

talibanleden arresteerde, verklaarde zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat deze arrestatie in werkelijkheid anderhalve maand voor haar vertrek plaatsvond (stuk 23, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Ook waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat de taliban tijdens hun aanval op haar dorp naar haar huis waren gekomen stroken haar verklaringen niet met deze afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daar beweerde zij dat de taliban niet wisten waar haar huis was (stuk 23, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag, p. 10, 12). Dat het hier in beide gevallen om een vergissing zou gaan die te wijten is aan een communicatiefout, kan niet worden aangenomen. Noch verzoekers jonge leeftijd, noch het gegeven dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en de verzoekende partij niet dezelfde taal spreken blijkt problemen opgeleverd te hebben voor wat betreft de overige verklaringen die zij toen heeft afgelegd.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij ter staving van haar asielrelaas stukken heeft voorgelegd, wijst de Raad erop dat dienaangaand in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name een kopie van de taskara van uw vader en documenten gerelateerd aan zijn werk, werd in deze beslissing reeds opgemerkt dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan het werk dat uw vader zou gedaan hebben. Bovendien zouden deze documenten louter zijn professionele activiteiten aantonen en veranderen deze niets aan uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de problemen die u zou hebben gehad met de Taliban. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”.

De verzoekende partij laat bovenstaande motieven ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Het argument dat de vervolgingsdrempel die wordt gehanteerd in het geval van de verzoekende partij te hoog ligt is niet dienstig. Hoger is gebleken dat de verzoekende partij de feiten waarop zij haar asielaanvraag baseert niet aannemelijk maakt. Derhalve is de vraag of deze feiten al dan niet voldoende ernstig of zwaarwichtig zijn om als ‘dadens van vervolging’ in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kwalificeren *in casu* niet aan de orde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet zou hebben nageleefd, kan zij niet worden bijgetreden. Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een onderzoeksplicht, in de zin dat het de door de verzoekende partij aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door haar aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met haar land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in haar hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij vijf foto's, een handgeschreven stuk en de omslag waarin de stukken verstuurd werd, neer. Vooreerst wijst de Raad erop dat het handgeschreven stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging werd opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Overeenkomstig artikel 8 Pr RvV neemt de Raad voormeld stuk, bij gebreke aan een voor eensluidend verklaarde vertaling niet in overweging. Met betrekking tot de foto's wijst de Raad erop dat deze zonder enige toelichting neergelegd worden. Voorts geven deze foto's enkel een familie weer en een woonhuis, maar op geen enkele wijze onderbouwen deze foto's het asielrelaas van de verzoekende partij daar zij geen betrekking hebben op de voorgehouden vervolgingsfeiten. De omslag toont enkel aan dat de brief werd verstuurd vanuit Nangarhar provincie – Surkhrud district. *In casu* wordt de afkomst van de verzoekende partij niet betwist.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in dezen niet dienstig, daar deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Zo haalt u

veiligheidsincidenten aan die zouden hebben plaatsgevonden in uw regio van herkomst (CGVS, p.20 & 21). Zoals u zelf aangeeft, vonden deze incidenten enkele jaren terug plaats of simpelweg buiten de stedelijke regio Jalalabad. Bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Zulum Abad deel uitmaakt, wordt hiermee aldus bevestigd.”.

De verzoekende partij voert geen verweer met betrekking tot bovenstaande motivering aangaande de veiligheidssituatie in Jalalabad. Aldus doet zij er geen afbreuk aan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 24, §2 van het Handvest, van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit hetgeen voorafgaat alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij betreffen, in het bijzonder met haar minderjarigheid zoals bepaald door artikel 4 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze ze artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Hetzelfde geldt voor artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS